

Arrest

nr. 297 189 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U werd geboren te Naghrak, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U werkte gedurende 2,5 jaar voor de Afghanistan Naween Security Organization (ANSO) in Kabul. De organisatie zorgde ervoor dat konvooien veilig olie konden vervoeren voor buitenlanders. U werkte in de compound van het bedrijf in Kabul als veiligheidsagent en mekanieker. U verliet de compound om de vijftien dagen om twee dagen naar huis te gaan. Toen u voor de ANSO werkte, ontving u een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u zich moest aansluiten bij hen. U verliet daarop uw job en keerde terug naar de winkel die u had voor u bij de ANSO ging werken.

Na uw terugkeer naar uw winkel ontving u een tweede dreigbrief van de taliban. Daarop zocht u tevergeefs hulp in het districtshuis, maar u kon geen bescherming krijgen. U achtte uw leven niet veilig en verliet Afghanistan. Na een reis van ongeveer 45 dagen kwam u op 21 oktober 2015 aan in België waar u zich op 23 oktober 2015 vluchteling verklaarde. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten neer: een appreciatiebrief van het werk van uw vader, de taskara van uw vader, een document van de militaire dienst van uw vader, uw taskara, een appreciatiebrief van ANSO, een dreigbrief van de taliban, een brief van het districtshuis, uw rijbewijs, en een badge van ANSO.

Op 12 januari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en werd bovendien geoordeeld dat u over een redelijk intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikte. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde op 8 mei 2017 een arrest in uw zaak waarin zij de beslissing van het CGVS bevestigde.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 25 september 2017 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde nog steeds een vrees voor de taliban te hebben. Uw vader informeerde u dat hij van anderen hoorde dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u. Omwille van uw problemen zijn ook de levens van uw kinderen in gevaar. Zij wonen bij uw schoonouders en kunnen niet naar school gaan. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een kopie van een begeleidende brief van uw Belgische werkgever, een originele brief van het dorps hoofd en stamhoofd waarin uw problemen worden bevestigd, vier foto's van uw werk in Afghanistan en een originele enveloppe uit Afghanistan voor. Op 8 december 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 10 januari 2018 een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde nog steeds dezelfde vrees voor de taliban te hebben. Men informeerde nog steeds naar u in de plaatselijke moskee, zo zei u. Omwille van uw problemen zijn ook de levens van uw kinderen in gevaar. Zij wonen bij uw schoonouders en mogen niet buiten komen omdat er ook naar hen gezocht wordt. Uw oudste zoon zou ontvoerd kunnen worden. U vreesde tevens bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige of bekeerling beschouwd te worden. U verwees tot slot ook naar de algemene situatie in Nangarhar. U legde geen bijkomende documenten neer. Op 21 maart 2018 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 19 april 2018 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in. U verwees naar de asielmotieven die u eerder al aanhaalde en verklaarde dat de taliban nog altijd naar u op zoek zijn. Omwille van de constante dreiging zou uw familie willen verhuizen. Een klacht van uw vader tegen de taliban werd door de Afghaanse politie niet eens genoteerd. Verder herhaalde u dat uw regio van herkomst onveilig is. Recent werden daar nog twee legerofficieren en een soldaat gedood. Er was ook een bomaanslag tijdens een cricketwedstrijd. U legde geen bijkomende documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek. Op 31 mei 2018 verklaarde het CGVS ook uw vierde verzoek niet ontvankelijk. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, wat echter verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 november 2018.

U verliet België wederom niet en diende op 21 november 2019 een **vijfde verzoek** om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde u dat de taliban een brief naar uw vader stuurde waaruit bleek dat ze wisten dat hij u het land hielp verlaten. Ook stelde u dat de taliban zo'n drie maanden daarvoor naar uw huis kwamen, de vrouwen in het huis sloegen en uw jongere broer Mu. vermoordden. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u de volgende documenten neer: een video van de begrafenis van uw broer, foto's van uw broer en uzelf, de taskara van uw broer, een klacht die uw vader indiende bij het districtshuis in verband met de moord op uw broer, een bevestiging van de dorpsraad aangaande de moord op uw broer, de dreigbrief die uw vader van de taliban kreeg en de enveloppe waarin u dit alles werd toegestuurd vanuit Afghanistan. Op 20 februari 2020 verklaarde het CGVS uw vijfde verzoek evenmin ontvankelijk wegens gebrek aan elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. U ging in beroep tegen deze beslissing, hetgeen verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 september 2020.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 19 augustus 2021 een **zesde verzoek** om internationale bescherming in. U baseerde zich hiervoor op uw voorgaande verklaringen en de huidige situatie in Afghanistan (machtsovername taliban). U herhaalde dat u en uw familie een probleem hebben, en dat uw familie niet kan vluchten en nog steeds in Nahrak woont.

Naast uw eerdere problemen vreest u eveneens vermoord te zullen worden door de taliban omdat zij zullen denken dat u van religie veranderd bent gezien u lang in het Westen heeft verbleven. Verder haalt u aan dat u vier kinderen heeft in Afghanistan, en dat zij het huis in Naghrak niet kunnen verlaten. U legde geen nieuwe documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 29 september 2021 in het kader van het indienen van uw zesde verzoek, aanhaalde dat u psychologische problemen heeft en aan geheugenverlies zou lijden, wenst het CGVS erop te wijzen dat u ter staving hiervan geen enkel document of attest heeft voorgelegd, hoewel u destijds reeds verklaarde dat u een afspraak zou krijgen bij de dokter (zie verklaring Volgend Verzoek dd.29.09.2021, vraag 12). Ook tijdens uw meest recente onderhoud bij het CGVS, dat plaatsvond op 29 april 2022, stelde u naar een dokter en psycholoog te zijn gegaan en enerzijds reeds attesten te hebben verkregen of anderzijds nog te moeten krijgen (CGVS p.11-12), maar ontving het CGVS tot op heden nog steeds geen bewijzen betreffende uw psychologische problemen en daarmee gepaard gaande geheugenverlies. Het CGVS is derhalve geenszins in staat dit na te gaan, waardoor uw verklaringen hieromtrent louter blote beweringen blijven. Er is evenmin enige indicatie dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ moeilijkheden zou hebben gehad, noch op psychologisch noch op cognitief vlak, die u niet in staat stelden u uit te drukken of u op het onderhoud te concentreren. Het CGVS stipt hierbij aan dat u antwoord gaf op de vragen die u door de dossierbehandelaar van de DVZ gesteld werden, en op geen enkel moment gaf u aan dat u in nood verkeerde (zie verklaringen volgend verzoek dd.29.09.2021). Dit geldt eveneens voor uw onderhoud bij het CGVS, waar u weliswaar opnieuw verwees naar uw psychologische problemen en moeilijkheden om dingen te herinneren (CGVS p.11-12), maar verder op vlotte wijze alle vragen kon beantwoorden, tenzij wanneer geconfronteerd met tegenstrijdigheden of inconsistenties. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde tewerkstelling bij de Afghanistan Naween Security Organisation (ANSO). Zo werd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds opgemerkt dat op het certificaat van ANSO dat u voorlegde verschillende frappante schrijffouten staan ('gamil.com' i.p.v. 'gmail.com', 'origination', i.p.v. 'organisation' en 'present' i.p.v. 'president'), wat op zijn minst ernstige twijfels doet rijzen over de authenticiteit van dit document, zeker gezien de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is (zie infra). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de inhoud van uw job bij ANSO, en wat u precies wel of niet deed voor dit bedrijf. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stelde u immers dat u er als veiligheidsagent en mekanieker werkte (CGVS dd.13.12.2016 p.9). Ook verklaarde u destijds dat u altijd binnen de compound bleef, die u situeerde in Sar-e Kotal in de wijk Khair Khana in Kabul (CGVS dd.13.12.2016 p.10). U benadrukte dat u veiligheidsagent was en niet naar buiten mocht behalve wanneer er een professionele nood was, in tegenstelling tot andere bodyguards die hun commandanten wél begeleidden wanneer ze olie vervoerden (CGVS dd.13.12.2016 p.10). Tegelijkertijd vermeldde u dat u wanneer er een ongeval gebeurd was wel ter plekke moest gaan voor reparaties, maar wanneer u gevraagd werd naar welke plaatsen u zoal ging om voertuigen te repareren, stelde u plots vreemd genoeg dat u "niet naar buiten ging voor zo'n zaken" en dat ze de voertuigen naar de compound brachten ter reparatie (CGVS dd.13.12.2016 p.10). Op de vraag of u ooit meeding met een konvooi (ANSO zorgde volgens u immers voor de beveiliging van konvooien die olie vervoerden naar legerbasissen van buitenlandse troepen), antwoordde u duidelijk dat u slechts één of twee keer meeding wanneer ze naar Nangarhar gingen en u meereed om met verlof naar huis te gaan, maar anders nooit meeding (CGVS dd.13.12.2016 p.11).

Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd werd wat u juist deed voor ANSO, luidden uw verklaringen echter helemaal anders. Zo stelde u namelijk dat u met konvooien meeding en ook mecaniciens was. U sprak duidelijk over het feit dat u met andere jongens in de wagen zat en de weg op ging, en dat u naar Kunar en Jalalabad ging met deze konvooien (CGVS p.21). Gevraagd naar hoe vaak u met zo'n konvoi meeding, had u weliswaar opmerkelijk genoeg veel moeite met het formuleren van een helder antwoord. Volgens u gebeurde dit soms twee keer per week maar soms ook een week niet, en inschatten hoe vaak u dan (in totaal) naar Kunar of Jalalabad was meegegaan met een konvoi bleek helemaal onmogelijk (CGVS p.21). Het was zeker niet één of twee keren, maar tegelijk ook niet zoveel, en of het nu vijf, tien of meer keren was, u hebt werkelijk geen idee meer (CGVS p.21). Geconfronteerd met het gegeven dat u tijdens het vorige interview bij het CGVS verklaarde dat u nooit mee ging met een konvoi (behalve slechts één of twee keren wanneer ze naar Nangarhar gingen en u meereed omdat u verlof had), herhaalde u louter dat u niet goed meer weet of u nu één of twee keren of tien keren met een konvoi meeding, wat echter absoluut geen aannemelijke uitleg is (CGVS p.22). Bovendien ging u hiermee voorbij aan het feit dat u tijdens het eerste interview ook aangaf nooit voor uw werk te zijn meegegaan met een konvoi, maar enkel op verlof naar huis, een zware inhoudelijke discrepantie waarvoor u echter evenmin een heldere verklaring kon bieden (CGVS p.22). Meer nog, wanneer u vervolgens gevraagd werd of u nog andere taken had bij ANSO naast die van mecaniciens, herhaalde u dat u meeding met het konvoi en gewoon in de wagen zat, of ook zelf reed met de wagen als chauffeur voor het konvoi (CGVS p.22), wat opnieuw ernstig in strijd is met wat u tijdens uw eerste verzoek verklaarde over deze job. Minstens even frappant is het gegeven dat u plots niet meer zeker bent over de locatie van het hoofdkantoor van ANSO en het zowaar op een andere plaats situeerde dan tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Zo zei u nu immers dat u denkt dat het in Deh Mazang gelegen was, en kon u niet eens aangeven of Deh Mazang deel uitmaakt van Kabul stad of niet. Het argument dat u hierbij gebruikte, met name dat u gewoon heen en weer van uw huis naar het bedrijf ging, en niet veel weg ging in Kabul stad "om dingen te bezoeken", kan allesbehalve overtuigen. U ging naar eigen zeggen immers elke 15 dagen naar huis met verlof om nadien weer terug te keren naar ANSO (CGVS dd.13.12.2016 p.10 en CGVS p.23), en zou deze job in totaal zo'n 2,5 jaar gedaan hebben (CGVS dd.13.12.2016 p.9 en CGVS p.22), wat betekent dat u tientallen keren heen en terug naar ANSO zou zijn gegaan. Daarbij gaf u zelf aan dat u niet enkel met konvooien heen en weer reisde, maar ook wanneer nodig op eigen houtje met het openbaar vervoer (CGVS p.22). Desondanks kon u de locatie van ANSO geenszins nader omschrijven, en kwam u niet verder dan "niet zo stadsachtig maar ook niet echt dorpsachtig" (CGVS p.22). U kon niets vertellen over andere plaatsen of bedrijven in diezelfde buurt, met als ontoereikende excuus dat jullie het bedrijf niet mochten verlaten en ook geen vragen mochten stellen over wat er daar nog gelegen was, en dat er misschien wel andere zaken in de buurt waren maar u dit intussen vergeten bent (CGVS p.22-23). In diezelfde context kan nog opgemerkt worden dat u ANSO tijdens uw eerste verzoek in de wijk Khair Khana situeerde, een wijk in het noordwesten van Kabul, en heden in Deh Mazang, een wijk in het westen van de stad, waartussen de afstand minstens 10 kilometer bedraagt. De bedrieglijkheid van uw tewerkstelling bij ANSO werd daarenboven nogmaals bevestigd toen u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wat voor werk u precies deed in de compound of het hoofdgebouw in Kabul. Hierop antwoordde u immers dat u er wagens herstelde en u niet meer kan herinneren of u daar nog andere dingen deed (CGVS p.23), wat opnieuw een erg opvallende uitspraak is daar u bij uw eerste interview nog duidelijk aangaf dat u er naast mekanieker ook veiligheidsagent was en de compound moest bewaken (CGVS dd.13.12.2016 p.10). Dat u zich intussen absoluut niet meer zou kunnen herinneren dat u naast uw werk als mecaniciens ook de compound moest bewaken, is allesbehalve geloofwaardig. U had immers (althans naar eigen zeggen) slechts één job zoals deze bij ANSO, en werkte daarnaast enkel als leerling mecaniciens alsook in uw eigen winkel of garage (CGVS p.18-19). Met een dergelijk compact en relatief stabiel werkverleden, mag dan ook worden verwacht dat u zich de verschillende aspecten van uw job bij ANSO op vlotte en consistente wijze zou kunnen herinneren.

Voorts zijn er nog andere redenen om aan te nemen dat u nooit voor ANSO heeft gewerkt. Gevraagd of u documenten in orde moest brengen om hier te mogen beginnen werken, stelde u vreemd genoeg dat dit niet nodig was (CGVS p.21). Gelet op het feit dat ANSO zich bezighield met het verzorgen van olietransporten (konvooien) voor buitenlandse troepen, een sector die in het verleden maar al te vaak het doelwit was van aanslagen door de taliban of andere extremistische groeperingen, is dit immers bijzonder weinig aannemelijk. Ook legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat u precies deed nadat u uw job bij ANSO stopzette. Zo stelde u tijdens uw eerste interview meermaals dat u terug naar uw winkel ging (CGVS dd.13.12.2016 p.10, 15) en zei u niets over het feit dat u een nieuwe winkel zou begonnen zijn. Wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd wat u vervolgens deed, verklaarde u weer heel wat andere zaken. Zo zei u eerst dat u van plan was om opnieuw een winkel te zoeken en dat u bedreigd werd (door de taliban) toen u hiermee bezig was (CGVS p.23), om daarna te stellen dat u een andere winkel opende en daar dan problemen kreeg (CGVS p.24), wat op zich al tegenstrijdig is. Op de vraag

wat u dan deed met uw eerste winkel toen u voor ANSO begon te werken, gaf u vervolgens een uiterst bedenkelijke reactie. Zo verklaarde u dat u denkt dat u toen nog een tijdje die winkel heeft gehouden en hem daarna verkocht, maar kon u opvallenderwijs absoluut niet preciseren na hoeveel tijd u uw winkel verkocht. U kon zowaar niet aangeven of u uw winkel twee dagen of een maand na uw start bij ANSO verkocht (CGVS p.24), wat de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling alleen maar verder ondermijnt. Daarnaast sprak u zichzelf eveneens tegen over hoe lang en waar u precies verbleef gedurende de periode dat u nog in Afghanistan was nadat u uw werk voor ANSO stopzette. Tijdens uw eerste interview zei u immers dat u nog ongeveer een maand bij uw schoonvader in Bagrami woonde en vervolgens nog zo'n 25 dagen bij uw zus in Gawchak (CGVS dd.13.12.2016 p.4). Gedurende het tweede interview stelde u dan weer nog zo'n vier of vijf maanden in Afghanistan te zijn geweest na de stopzetting van uw werk bij ANSO, en dat u in deze periode "een tijdje" in de stad bij uw schoonouders woonde. U wist echter niet te zeggen hoe lang u precies bij uw schoonouders bleef, of het om al deze maanden ging of dat u slechts kort daar was, maar verbleef naar eigen zeggen op geen andere plaatsen dan bij hen (CGVS p.24). Geconfronteerd met het gegeven dat u eerder verklaarde dat u ook nog een maand bij uw zus woonde, trachtte u dit te verklaren door aan te geven dat uw zus getrouwd is met uw neef, die ook uw schoonbroer is (oftewel de broer van uw echtgenote, CGVS p.24), hetgeen echter geen soelaas brengt daar u tijdens het eerste interview aangaf dat uw schoonouders en uw zus op twee verschillende plaatsen woonden (met name Bagrami en Gawchak, zie supra). Vervolgens stelde u dat uw schoonvader twee huizen had, één in Darmalumin en één in Gawchak, en dat het 'zou kunnen' dat jullie op die twee plaatsen hebben verbleven maar dat u dit door alle stress die u destijds had mogelijks vergeten bent (CGVS p.25), een uitleg die echter alweer allesbehalve kan overtuigen. Gewezen op het feit dat u eerder nochtans aangaf dat uw schoonvader in Bagrami woonde ontkende u dit vervolgens volledig en trachtte u de schuld zowaar nog bij de tolk te leggen (CGVS p.25), hetgeen naast uw verklaarde tewerkstelling bij ANSO ook uw algehele en persoonlijke geloofwaardigheid ernstig aantast. Tot slot kan nog toegevoegd worden dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat uw vrouw en kinderen samen met u naar het huis van uw schoonvader in Bagrami gingen (CGVS dd.13.12.2016 p.5) en daar op het ogenblik van dit interview, meer bepaald in december 2016, ook nog altijd woonden (CGVS dd.13.12.2016 p.7, 16), terwijl u heden dan weer duidelijk liet verstaan dat uw vrouw en kinderen altijd bij uw eigen ouders zijn gebleven (CGVS p.8). Hoewel de door u voorgehouden problemen met de taliban, die u zou verkregen hebben naar aanleiding van uw tewerkstelling bij ANSO, reeds in het kader van uw eerste verzoek voldoende en uitvoerig weerlegd werden, kan hierbij nogmaals benadrukt worden dat al deze elementen die de ongeloofwaardigheid van uw zogenaamde job bij ANSO aantonen, nogmaals bevestigen dat er ook aan uw asielmotieven zoals uiteengezet tijdens uw eerste verzoek (en waaraan u ook heden nog steeds vasthoudt) geen enkel geloof kan worden gehecht.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u tijdens uw vijfde verzoek om internationale bescherming (dat niet ontvankelijk verklaard werd op 20.02.2020, bevestigd door de RVV op 10.09.2020 in arrest met nummer 240682) als nieuw element aanhaalde dat uw broer Mu. werd vermoord door de taliban, en dit in de nasleep van de problemen die u zou gekend hebben met de taliban. U stelde hierover destijds dat de taliban een brief naar uw vader stuurden waarin staat dat hij u hielp om het land te verlaten, dat ze hierna naar uw huis kwamen en Mu. wilden meenemen, en dat ze de vrouwen in huis sloegen en Mu. vermoordden (zie DVZ verklaring volgend verzoek dd.12.02.2020 vraag 13). Toen het CGVS u vroeg wat er juist gebeurd is met uw broer, verklaarde u echter dat uw broer vanuit jullie dorp (Naghvak) werd meegenomen door de taliban, en dat dit gebeurde toen hij onderweg was van zijn werk naar huis (CGVS p.9-10). U preciseerde zelfs dat het vermoedelijk gebeurde op een weg die langs de begraafplaats loopt, maar dat jullie hier niet 100% zeker van zijn en die locatie slechts een vermoeden is (CGVS p.10). Gevraagd of er destijds nog iets anders gebeurde, gezien u bij de DVZ ook vermeldde dat de vrouwen in het huis geslagen werden (zie supra), verwees u enkel naar andere gevallen van ontvoering door de taliban (CGVS p.10) en zei u opvallend genoeg helemaal niets hierover. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat de taliban naar uw huis kwam en uw broer daar vermoordde, ontkende u dit eenvoudigweg en beweerde u dat u destijds bij de DVZ hetzelfde verklaarde (CGVS p.10), hetgeen echter geen verschoning voor een dergelijk flagrante discrepantie mag zijn. Opnieuw gevraagd of er nog iets anders gebeurde toen de taliban uw broer vermoordde, of uw andere familieleden problemen hadden en of de taliban uw moeder of vrouw bijvoorbeeld ooit lastig vielen, weerlegde u dit bovendien allemaal (CGVS p.11), hoewel u bij de DVZ uitdrukkelijk aangaf dat de taliban ook de vrouwen in huis sloeg (CGVS p.11). Wederom geconfronteerd met deze verklaring kon u ook hier geen zinnige uitleg aan geven, en trachtte u deze alweer frappante tegenstrijdigheid te wijten aan het gegeven dat u veel stress zou hebben en zich daardoor heel moeilijk dingen zou kunnen herinneren (CGVS p.11), wat echter niet kan overtuigen.

Zoals eerder reeds aangegeven heeft het CGVS tot op heden immers geen enkel document of attest betreffende uw psychologische problemen of behandeling mogen ontvangen, hoewel u tijdens uw

interview (dat plaatsvond op 29 april 2022) nog stelde dat u een bewijs gevraagd had aan uw psycholoog en dat u dit aan het CGVS zou bezorgen (CGVS p.11-12).

Daarenboven heeft het CGVS via uw eigen facebookaccount (op naam van J.M. zie prints in blauwe map) andere facebookpagina's teruggevonden die uw asielmotieven en algehele geloofwaardigheid alleen maar verder in twijfel trekken. Zo verwijst u in diverse eigen geposte berichten naar het profiel van een zekere Mu.D.M., die op zijn beurt veel commentaren op uw pagina nalaat waarin hij u bovendien opvallend vaak "broer" noemt (zie prints facebook J.M. in blauwe map). Gevraagd of dit de facebookpagina van uw broer, die immers Mu. heet (CGVS p.8, DVZ verklaring volgend verzoek dd.12.02.2020 vraag 13), betreft, ontkende u dit echter en stelde u dat het om een gewone vriend zou gaan die exact dezelfde naam heeft. U zou hem reeds van in Afghanistan kennen en na uw aankomst in België een vriendschapsverzoek gestuurd hebben, maar momenteel geen contact meer met hem hebben, al kon u niet meteen preciseren sinds wanneer dit contact gestopt was (CGVS p.15). Op de vraag of u nog contact met hem had nadat u Afghanistan verliet, antwoordde u dan weer dat hij u een vriendschapsverzoek via facebook stuurde (en dus niet u hem, zoals u eerder beweerde, zie supra) nadat u uit Afghanistan vertrokken was, jullie heel af en toe contact hadden en nu sinds mogelijks meer dan een jaar geen contact meer hebben (CGVS p.15). Meer nog, het contact zou verwaterd zijn omdat jullie "met jullie eigen levens bezig waren" en hij "niet zo een goede vriend" was (CGVS p.16), hoewel de berichten op jullie facebookpagina's toch van veel belangstelling en liefde voor elkaar getuigen, en niet zomaar van een gewone vriendschap (zie prints facebook J.M. en Mu.D.M. in blauwe map). Zo postte deze Mu. zelfs meerdere foto's van u op zijn pagina (in november 2020, december 2017, juni 2017, augustus 2016 en maart 2016), waarop onder meer iemand zijn hoop uitspreekt dat jullie "samen mogen zijn" (zie reactie Abd-Sar Sarbaz op bericht van 23.11.2020). Bij het bericht (en de foto) van maart 2016, waarop u poseert bij een auto met Belgische nummerplaat, schrijft Mu. zelf dan weer duidelijk "my sweet & kind brother J.K.", zie print in blauwe map), en in februari 2016 maakte hij zelfs een collage van een foto van hemzelf, u en enkele kleine kinderen (zie prints in blauwe map). Ook postte hij in februari 2017 een foto van vier kleine jongens, die hij "mijn kleine vrienden" noemde en omschreef als broers (zie bericht van 16.02.2017, print in blauwe map), waarbij het toeval treft dat u vier zonen heeft die momenteel tussen ongeveer acht en zestien jaar oud zijn (CGVS p.8), en waarvan de leeftijden met andere woorden lijken overeen te komen met de leeftijden van deze kinderen in 2017. Het ernstige vermoeden dat Mu. wel degelijk uw broer is wordt verder bevestigd door het bericht (en de foto) die hij postte op 19 augustus 2019, waarop vier jonge kinderen te zien zijn die de Onafhankelijkheidsdag van Afghanistan vieren. Hierbij noteerde hij immers op niet mis te verstane wijze de namen Sa. en Sh. (zie print in blauwe map), wat overeenkomt met de namen van uw twee oudste zonen (CGVS p.8). Uw argument dat het eigenlijk heel normaal is om op facebook foto's te posten van vrienden en van de kinderen of broers van vrienden (CGVS p.8), houdt hierbij geen enkele steek. De andere uitleg dat u in het verleden reeds de taskara (het Afghaanse identiteitsbewijs) en foto's van uw broer heeft voorgelegd (CGVS p.8), kan evenmin overtuigen. Het eenvoudigweg voorleggen van een taskara of foto toont immers niet aan dat de persoon afgebeeld op deze taskara of foto ook effectief uw broer (of wie dan ook) betreft, waarop u nog op opvallend doordachte wijze reageerde met de verklaring dat uw broer nu overleden is en dat jullie bloed (of DNA) laten testen nu eenmaal onmogelijk geworden is (CGVS p.8). Dat uw broer niet overleden is moge echter op basis van de bovenstaande vaststellingen in verband met uw verklaringen over zijn dood (zie supra) reeds duidelijk zijn, en wordt verder eveneens bevestigd door de activiteiten van Mu.D.M. op zijn facebookpagina. Zo postte hij tot zeer recent (juni 2022) diverse berichten en plaatste hij in december 2021, januari 2021 en april 2020 nog foto's van zichzelf, hoewel u hem in februari 2020 reeds dood verklaarde (zie DVZ verklaring volgend verzoek dd.12.02.2020 vraag 13). Naast het overlijden van uw broer lijkt u echter ook niet eerlijk te zijn over andere elementen, zoals zijn opleiding. U verklaarde immers dat hij gewoon van de twaalfde klas (middelbare school) afstudeerde (CGVS p.13-14), terwijl zijn facebookpagina aangeeft dat hij Business Administration studeerde aan het hogere instituut genaamd ATVI (Afghanistan Technical Vocational Institute) gelegen in Kabul. Meer nog, op 26 juli 2020 plaatste hij zelfs een bericht over studententoelages tijdens de quarantaineperiode (begin van de coronapandemie 2020), wat het vermoeden omtrent deze hogere studies alleen maar versterkt. In deze context is het noemenswaardig dat het CGVS ook een oude facebookpagina van uzelf terugvond, meer bepaald op naam van J.K. (zie prints in blauwe map), waarover u bevestigde dat u deze reeds in Afghanistan aanmaakte (CGVS p.14, 17). Opvallend genoeg vermeldt deze pagina dat u, net zoals uw broer, in Kabul zou gestudeerd hebben en dat u daar zelfs leefde (zie prints facebook J.K. in blauwe map), wat u dan weer trachtte te verklaren door aan te geven dat deze pagina door een vriend van u opgemaakt werd en hij misschien uit zichzelf zo'n zaken genoteerd heeft (CGVS p.17).

Wat er ook van zij, op basis van al deze vaststellingen kan het CGVS louter concluderen dat u zelfs in het kader van uw huidige en zesde verzoek om internationale bescherming weigert de waarheid te spreken,

wat niet alleen nogmaals afbreuk doet aan de door u voorgehouden (of beter gezegd volgehouden) asielmotieven, maar ook uw algemene nood aan internationale bescherming ernstig in vraag stelt.

Gelet op wat voorafgaat, kan zowel aan uw verklaarde vrees voor de taliban als aan uw voormalige tewerkstelling voor ANSO geen enkel geloof worden gehecht, zodat u ter zake op basis hiervan noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw huidige en zesde verzoek, met name de documenten betreffende uw werk en werkgever in België, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Zij houden immers geen enkel verband met uw asielmotieven en kunnen louter uw tewerkstelling in België bevestigen, hetgeen echter geen enkele rol speelt in de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker zet in het verzoekschrift het volgende betoog uiteen:

“4.1. Subsidiaire bescherming

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat bij de individuele beoordeling van vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, rekening moet gehouden worden met risico bepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, **het gebied van herkomst**, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. (beslissing pagina 9 alinea 6)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haalt aan dat verzoeker in zijn geval geen concrete elementen kan aanleveren waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd, dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst voor de evaluatie van de veiligheidssituatie naar het rapport van EASO [...]

In dit rapport wordt nochtans herhaaldelijk de erg slechte veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar opgelijst; tot 29 maal wordt de provincie vermeld.

Verzoeker pikt de meest frappante verwijzingen naar de (erbarmelijke) veiligheidssituatie uit het rapport en citeert : [...]

Het is duidelijk dat de veiligheidssituatie in Nangarhar heel erg precair is, ook volgens de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geciteerde rapporten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermeldt dit gebrek aan veiligheid in de streek waar verzoeker afkomstig is, echter volkomen niet.

Dit is niet ernstig. De situatie, specifiek in Nangarhar is gelet op opstandelingen tegen de Taliban, veel slechter dan in de rest van Afghanistan.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had hier bij zijn beslissing moeten mee rekening houden of minstens bespreken waarom deze precaire situatie in Nangarhar volgens hem geen reden zou zijn de subsidiaire beschermingsstatus niet te honoreren.

Het lijkt er eerder op dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ervan uitgaande dat verzoeker loog over zijn verhaal, hem de mogelijkheid wenst te ontnemen om aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien is de veiligheidssituatie in Nangarhar dermate zorgwekkend, zoals ook blijkt uit het EASO rapport en is het stuitend dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs niet rept over deze veiligheidssituatie.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd, minstens dient het dossier terug te worden gezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een grondig onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in de streek waarvan verzoeker afkomstig is."

2.2. Bij aanvullende nota van 21 september 2023 verwijst verweerder naar de volgende stukken middels URL:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on civilians in Afghanistan van juni 2023, [URL]".

Hij voegt het volgende stuk aan de aanvullende nota: "COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.3. Bij aanvullende nota van 28 september 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

"1. Bijlage 26quinquies (verblijf in België sinds 21.10.2015)

2. steunverklaringen werkgever en collega's

3. arbeidscontract onbepaalde duur dd. 25.05.2022

4. bewijs tewerkstelling sinds 2016

5. bewijs inburgeringscursus en Nederlandse lessen

6. bewijs opvolging psycholoog

7. Rapport: NANSEN NOTE 3-22 Afghanistan: "Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"

2.4. Ter terechtzitting brengt verzoeker volgende stukken bij:

"1. Foto's met collega's

2. aanbevelingsbrief werkgever

3. tewerkstellingsattest + functiebeschrijving".

Beoordeling

3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker houdt in het verzoekschrift uitsluitend een betoog met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat in op landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

Dergelijk betoog vormt echter geen dienstig verweer tegen de terechte en pertinente vaststellingen van verweerder inzake het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas en de door hem ingeroepen vrees voor vervolging omwille hiervan.

Na kennisneming van de elementen in het rechtsplegingsdossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing.

Dienvolgens blijkt:

- er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij de Afghan Nawaen Security Organisation (ANSO), gelet op het feit dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd opgemerkt dat het bijgebrachte certificaat van ANSO verschillende frappante schrijffouten bevatte en dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn job bij ANSO (notities van het persoonlijk onderhoud van 13 december 2016 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1), p. 9-11), die dan weer manifest strijdig zijn met verzoekers latere verklaringen over zijn job bij ANSO (notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2), p. 21-23);
- verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen over wat hij precies deed na de stopzetting van zijn job bij ANSO ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 4, p. 10, p. 15; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 23-25);
- verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af over het verblijf van zijn vrouw en kinderen bij zijn schoonvader in Bagrami, dan wel bij zijn eigen ouders (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 5, p. 7, p. 16; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8);
- hoewel de door verzoeker voorgehouden problemen, die hij zou verkregen hebben naar aanleiding van zijn tewerkstelling bij ANSO, reeds in het kader van zijn eerste verzoek voldoende en uitvoerig weerlegd

werden, wordt nogmaals benadrukt dat al deze elementen die de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden job bij ANSO aantonen, bevestigen dat er aan verzoekers asielmotieven uit zijn eerste verzoek geen enkel geloof kan worden gehecht;

- verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming, waarin hij als nieuw element aanhaalde dat zijn broer Mu. werd vermoord door de taliban in de nasleep van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, werd als onontvankelijk beoordeeld, wat werd bevestigd door de Raad;

- uit het geheel van verzoekers verklaringen en de inhoud van verzoekers Facebookprofiel kan niet worden aangenomen dat verzoekers broer daadwerkelijk overleden is (verklaring volgend verzoek van 12 februari 2020, vraag 13; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8, p. 15-16);

- verzoeker biedt geen helder zicht op het opleidingsniveau van zijn broer en zichzelf (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 13-14, p. 17; Facebookpagina J.K.; Facebookpagina Mu.D.M.).

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad in navolging van verweerder geen geloof aan verzoekers vrees voor de taliban en zijn voormalige tewerkstelling voor ANSO.

5. Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen enkel verweer tegen volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden

en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Daarenboven dient er nog op gewezen dat verweerder in de aanvullende nota van 22 september 2023, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing.

Bij aanvullende nota van 28 september 2023 – één dag voor de terechtzitting – stelt verzoeker dat hij het niet eens is met voormelde motivering. Hij voert aan dat hij omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd in geval van terugkeer naar Afghanistan en brengt stukken bij aangaande (de omstandigheden van) zijn verblijf (stukken 1-7, bij aanvullende nota van 28 september 2023). Ter terechtzitting brengt verzoeker eveneens stukken bij aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België (stukken 1-3, bij aanvullende nota ter terechtzitting).

De Raad stelt vast dat verzoeker reeds sinds 2015 in België verblijft en dat hij zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa in geval van terugkeer naar Afghanistan bijgevolg reeds eerder had kunnen aanbrengen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker de stukken aangaande zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling bij verschillende garages, zijn inburgeringscursussen en Nederlandse lessen en het psychologisch attest, die verzoeker bij de aanvullende nota van 28 september 2023 neerlegde, reeds eerder tijdens de procedure (desgevallend bij het CGVS, dan wel bij de indiening van het verzoekschrift) konden worden bijgebracht. Er wordt echter vastgesteld dat verzoeker geen (nieuwe) documenten neerlegde bij het CGVS ter ondersteuning van zijn onderhavig, zesde verzoek en evenmin, behoudens de bestreden beslissing en de aanstelling bij het BJB, enig stuk neerlegde bij zijn verzoekschrift.

Wat betreft de stukken neergelegd bij de aanvullende nota van 28 september 2023 kan het volgende worden vastgesteld:

- stuk 1: de bijlage 26^{quinqüies} geeft aan dat verzoeker België is binnengekomen op 21 oktober 2015 en is opgesteld op 19 augustus 2021, en dateert dus reeds van voor de indiening van het verzoekschrift;
- stuk 2: de steunverklaringen van verzoekers collega en werkgever bij AutoRepairGroup dateren van 25 oktober 2022; de aanbevelingsbrief van verzoekers werkgever bij Carrosseriebedrijf Step dateert van 27 augustus 2020, en dus van voor de indiening van het verzoekschrift; de brief van de manager van Care Carrosserie dateert van 1 juni 2017, en dus van voor de indiening van het verzoekschrift;
- stuk 3: verzoekers arbeidscontract met AutoRepair Group werd ondertekend op 25 mei 2022 en dateert dus van voor de indiening van het verzoekschrift;
- stuk 4: het bewijs van tewerkstelling sinds 2016 dateert van de periode 2016-2018 en dus voor het nemen van de bestreden beslissing en de indiening van het verzoekschrift;
- stuk 5: de bewijzen betreffende de inburgeringscursussen en de Nederlandse lessen dateren uit 2016, 2020, 2022 en 2023;
- stuk 6: het psychologisch attest werd opgesteld op 25 mei 2022 en dateert dus van voor de indiening van het verzoekschrift;
- stuk 7: het rapport van Nansen dateert van oktober 2022.

Aangaande de ter terechtzitting neergelegde stukken wordt het volgende opgemerkt:

- stuk 1: de foto's met collega's zijn ongedateerd;
- stuk 2: de aanbevelingsbrief van verzoekers werkgever bij AutoRepairGroup dateert van 1 september 2023 en toont aan dat verzoeker werkzaam is bij werkzaam is bij AutoRepairGroup tot tevredenheid van zijn directeur;
- stuk 3: het tewerkstellingsattest stelt dat verzoeker van 20 april 2023 tot 29 september 2023 de werkzaamheden van carrossier heeft uitgevoerd bij AutoRepairGroup en is opgesteld op 26 september 2023 door interimkantoor Kameo Jobs.

Daargelaten dat een deel van de voormelde door verzoeker bijgebrachte stukken reeds eerder tijdens de procedure hadden kunnen worden neergelegd en bijgevolg niet kunnen aanzien worden als 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat deze bijgebrachte stukken in wezen verzoekers verblijf in België, verzoekers tewerkstelling, verzoekers deelname aan inburgeringscursussen en verzoekers psychologische situatie betreffen.

Hierover wordt het volgende opgemerkt:

Vooreerst dient benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In casu blijkt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was en dus gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Met de verwijzing naar zijn verblijf in België maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Waar verzoeker middels de aanvullende nota van 28 september 2023 en ter terechtzitting stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stukken 1-6, bij aanvullende nota van 28 september 2023; stukken 1-3, ter terechtzitting), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij deze niet meer kan aanpassen en bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit deze stukken blijkt immers louter dat verzoeker in België verblijft, hij werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt en gewaardeerd wordt door zijn oversten en collega's en hij inburgeringscursussen heeft gevolgd. Deze stukken tonen geenszins concreet aan dat verzoeker zich bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen aanpassen en omwille hiervan zou worden geviséerd en/of vervolgd.

Het attest van psychologische opvolging van 25 mei 2022, dat reeds dateert van voor de indiening van het verzoekschrift, maakt melding van verzoekers psychologische problemen, met name angst en depressie. Het verslag maakt melding van symptomen als angstige gedachten, verstoringen van de slaap, apathie, concentratieproblemen en een verlies van eetlust. Het valt niet in te zien, noch toont verzoeker aan, dat verzoekers psychologische problemen van die aard zijn dat hij in geval van terugkeer omwille hiervan zou worden vervolgd.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar algemene informatie in de aanvullende nota van 28 september 2023 (stuk 7) wordt opgemerkt dat algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier in gebreke. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geviséerd worden omwille van zijn verblijf in Europa.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*.

Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en

477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie, met name een rapport van EASO, is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS